

Municipals

La crònica de la setmana passada ha estat aprofitada per alguns maliciosos per atribuir-nos concomitancies amb els radicals. Van ben errats; de pas és un tòpic massa gastat aquest perquè la gent s'ho cregui. Nosaltres no varem fer res més que complir amb el que varem prometre en la nostra primera crònica: ésser sincers. I la sinceritat ens obligà a escriure el que la consciència ens dictava; en la sessió que comentàvem hi hagué uns senyors que, en aquells moments, s'afavorien el partit i d'altres que s'el perjudicaven. Com també hi hagué qui defensava l'amic. Es un fet que es produí a la llum pública i no ho poguérem negar.

Ens dol molt escriure aquestes coses, però nosaltres defensem un ideal perquè el sentim, no per sistema ni esperit de capella i molt menys per treure'n un profit personal. El mateix fem amb les responsabilitats que les demanem perquè es faci justícia no per esperit de revenja, i més encara perquè interessa al poble, que si es tractés de reparar només els nostres greuges personals, no fariem cap pas. Nosaltres estem adscrits a un partit per ajudar-lo amb el nostre grà d'arena considerant que el triomf o fracàs de tots, serà el nostre, i no per emparar-nos en la sevaombra, i menys encara per comprometre'l; el partit és un conglomerat de *tots* i no *tots* un conglomerat del partit. Per això tenim un gran sentiment quan veiem que alguns que haurien d'actuar de cara el partit, rebutjaren la nostra col·laboració—ens acontentem creient que perquè es tenien per majors d'edat—ara donin lloc a què el nostre enemic comú es fregui les mans de satisfacció i prepari les armes no sempre nobles per a combatre'ns a tots.

Dit això, passem als comentaris.

En la sessió de la setmana passada es donà un espectacle lamentabilíssim amb el dictamen Oliveres, que prengué el nom de dictamen sorpresa. La passió els cegaria i no els deixà calcular les conseqüències que s'en derivarien d'aquell document que per tot arreu traspuava odi personal d'uns, afany de venjança d'altres. És una veritable llàstima que els que figuren com autors del dictamen no s'adonin o no sàpiguen desprendre's de la influència de gent d'esperit mesquí i de moralitat dubtosa, atenta només a la conveniència personal, que tal vegada pot fer-los servir de joguet.

És lamentable, molt lamentable també, que quan s'encarregaren del govern del poble vuit homes contra tots, no preveguessin que forçosament havien de fracassar. No és possible, amics, que la minoria més feble pugui governar sense l'apoi d'una altra minoria, puig que sense voler-ho han de fer la voluntat dels altres; és com el vaixell que ha perdut el timó i està a mercé de les onades, i el que aconsella una cosa d'aquestes o és d'una ineptitud inconscient o d'una excusa mala fé.

La seva situació, després del debat, havia d'ésser la del dimissionari; celebrem, però, que no ho haguéssin fet; són al ball i han de ballar. Cal només que cerquin la ma-

El vot de les dones

Qüestió molt debatuda és aquesta i encara molt més ho serà a mesura que s'anirà apropant la data en què la dona entri a la plenitud del goig de llurs drets civils.

A despit del que molts puguin pensar de nosaltres, creiem que no és cap disbarat l'haver atorgat el dret del vot a les dones espanyoles. Entenem perfectament les temences de molts republicans en considerar prematura aquesta concessió; més és lògic pensar que la dona un cop en possessió de llur dret no en farà pas cap mal ús, majorment quant ella pot prestar a la República la brillant col·laboració a que hom té dret a esperar-ne, en un deure d'agraïment envers el nou règim que ha sapigut reivindicar per a ella els mateixos drets civils atorgats a l'home.

Solsament al depriment concepte en què d'habitut l'home sol tenir a la dona, poden atribuir-se aquelles temences que —diguem-ho altre vegada— no tenen cap consistència, encara que les considerem en gran part inspirades per el desig de què els possibles errors de les dones en emetre llurs vots malmetin el què en matèria social, religiosa i econòmica porta conquerit la democràcia espanyola, del nou règim ençà.

Un argument de pès emprat per les dones en defensar llurs drets, és el de què hi ha una munió d'homes, inconscients de llur responsabilitat els uns; d'altres, gent immoral i abjecte; però que en l'exercici dels drets civils que la vella Constitució atorgava, els gaudien igualment que els demés homes, cas verament humiliant per a la dona digne, intel·ligent i conscient del seu valor. Aquest argument tant raonable és, per ell mateix, més decisiu que tots els que vagin aduït se per a convèncer la majoria dels diputats constituents a emetre llur vot francament favorable a la rehabilitació de la dona espanyola.

Si voleu vestir elegant aneu a can Violán

Prat de la Riba, 99 i 101

nera d'harmonitzar els interessos del poble amb els polítics llurs.

La sessió d'aquesta setmana tingué lloc dijous, de segona convocatòria. El saló de sessions estava atapeït de públic, vengent-s'hi moltes cares noves. El resultat de l'anterior i els rumors de dimissions, foren el motiu de la expectació; fins s'havia rumorejat que alguns regidors havien gestionat la destitució de l'Ajuntament, la qual cosa creiem hauria estat una insensatesa. També s'havia comentat una informació apareguda dijous en un *diari del matí* de la veïna ciutat.

I no passà res: el públic sortí defraudat i ens en alegrem força; ja era hora que hi hagués tranquil·litat, que els senglers calléssin i es discutissin les coses amb serenitat. Els «dreteros» del públic, especialment vinguts, romangueren amb les mans a la butxaca: no se les pogueren fregar.

Diuen o creuen molts que en unes eleccions la dona es decantara vers els partits reaccionaris i monàrquics. Potser si que un nucli d'elles ho farà; si ho fa, serà exercint un deure de consciència. Nosaltres ja sabem poc més o menys la composició del nucli de dones reaccionàries; són les mateixes que ja es manifesten sempre per dits ideals i les que ja de llarg temps influeixen—quan poden—en els determinis i les decisions de llurs familiars en matèria política, religiosa o social.

Però el nucli de dones que acompanyarà a les esquerres en la croada per la llibertat, nosaltres el conceptuem molt més important i selecte que el del bàndol contrari i la persistent intervenció d'elles a la cosa pública, les millorarà i les esperonarà per a la lluita per la civilització, i aquesta lluita es mena sempre en sentit progressiu, no pas regressiu.

Altrament, la influència que el vot femení pugui tenir en els afers electorals no té pas de preocupar-nos molt. Sempre hem vist que les victòries reaccionàries han estat fruit de les desavinences dels partits liberals; això ha succeït sempre així... i les dones no votaven pas, encara!

Però l'ambient de llibertat que hom va vivint cada dia amb major intensitat acabarà per imposar-se i la dona sabrà ésser digne d'ella. Ja va començar a fer acte de presència en el brillant plebiscit femení pro Estatut de Catalunya (recordi's que moltes dones abans d'estampar llur signatura s'asseguraven que no fos pas per al clero) i a mesura que el temps passi veurem la dona intervenir activament en l'administració dels pobles i no dubtem pas que el jou de l'esclavatge sofert de molts segles ençà, l'encoratjarà a viure lliurement, sense prejudicis, costums ni pràctiques antiquades i vers a una vida més humana, justa i digna que l'actual.

La tasca d'emancipació de la dona, la més delicada, la de major responsabilitat, però la més eficient correspon, no obstant, a l'home i l'obra de proselitisme i d'apropament de la dona cap als nuclis esquerrans i obreristes la tenim d'emprendre els homes amb un desinterés i una fermesa de conviccions sols comparables en llur magnitud a la gran injustícia comesa amb ella considerant-la de sempre inferior a nosaltres, tenint-la postergada indignament i privada, fins ara, de l'exercici d'uns drets que nosaltres, els homes, no hem pas volgut que ens fossin escatimats i quan ho han estat, ens hem rebelat, considerant-nos esclaus d'un règim despòtic, com ho fou el que varem enderrocar.

De Societat

Dimecres s'escaigué el complir anys i amb tal motiu l'entrada en Societat, de la senyoreta Na Enriqueta Jalenques, filla i neboda dels nostres bons amics Pere i Josep Jalenques. Per tal motiu fou molt obsequiada per familiars i amistats. Rebi també la nostra cordial felicitació.

—Es troba lleugerament malalt el nostre bon amic i company D. Cándid Gómez, President del Centre R. Català. No cal dir com desitgem veure'l de nou entre nosaltres.

J. PORTA LOPEZ

TECNIC EN RADI-COMUNICACIONS

Tota mena de treballs sens excepció relacionats amb la T. S. F. -- Electrificación d'aparells -- Construcció -- Tots els treballs que es realitzen no admeten competència com a condició i preu

LLADÓ, 7

BADALONA

XAROPS I ORXATES

RIERA

BADALONA